

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zast. JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Liberec VIII – Dolní Hanychov, České mládeže 135, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2006, č. j. OAM-269/VL-07-11-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2007, č. j. 61 Az 33/2006 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2006, č. j. OAM-269/VL-07-11-2006, zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podanou žalobu Krajský soud v Ostravě zamítl poté, co se plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvody, pro které požádala žalobkyně o azyl (potíže se soukromými osobami, ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu) nelze podřadit zákonným důvodům udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný proto nepochybil, pokud žádost žalobkyně zamítl podle § 16 odst. 1 písm. g) tohoto zákona. Krajský soud nepřisvědčil ani obecným námitkám vytýkajícím žalovanému porušení správního řádu. Dle názoru soudu si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí dostatek důkazů, zjištěné skutečnosti řádně vyhodnotil a přijal k nim příslušné právní závěry.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) prostřednictvím svého právního zástupce kasační stížností, ve které uplatnila důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V kasační

stížnosti se mimo jiné uvádí, že „žalobce při pohovoru se žalovaným uvedl, že pronásledován byl, a to z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině“. Dále se plynule přechází k nátlaku manžela stěžovatelky, ve kterém jsou spatřovány „závažné diskriminační či jinak postihující činy, které systematicky páchalo a doposud páchá místní obyvatelstvo“, a ve kterých je třeba vidět pronásledování, neboť je úřady vědomě tolerovaly, resp. odmítly proti nim zajistit účinnou ochranu. „Žalobce“ dále v kasační stížnosti odmítá, že důvodem jeho žádosti byly ekonomické důvody. Za ekonomickými opatřeními záporně ovlivňujícími živobytí příslušné osoby se totiž mohou skrývat rasové, náboženské nebo politické cíle či záměry namířené proti určité skupině. Co se na první pohled může jevit jako ekonomický motiv k odchodu, může v praxi obnášet i politický aspekt a mohou to být právě politické názory jedince, které ho vystavují vážným důsledkům. Kasační stížnost je dle názoru „žalobce“ přijatelná, neboť „v napadeném rozhodnutí Soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Zásadní pochybení spatřuje „žalobce“ v tom, že Soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.“ Jde o pochybení soudu tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí soudu by bylo odlišné. „Žalobce“ proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatelky musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nerespektování „ustálené a jasné soudní judikatury“ je konstatováno pouze v obecné rovině a není z něj možné dovodit, od jaké soudní judikatury se měl krajský soud v daném

případě odchýlit. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Skutečnost, že problémy se soukromými osobami (osobami blízkými), resp. ekonomické důvody nelze považovat za azylově relevantní, judikoval Nejvyšší správní soud již dříve např. v rozsudku ze dne 3. 11. 2005, č. j. 6 Azs 550/2004-69, www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003-68, www.nssoud.cz; totéž ve vztahu ke snaze o legalizaci pobytu pak např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění zák. č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu